

Jézus, Isten fia örömteli hírt mond: aki megtartja tanítását, „halált nem lát sohasem”. Megmutatta az utat, ennek örülnöm kellene, de ha magamba nézek, máris elszomorodom. Felteszem a kérdést; megtartom minden szavát? Olyan egyszerűnek tűnik, mégis a rohanó mindennapokban nagyon nehéz megállni, és a lelkiismeretemre hallgatva segíteni, szeretni a másikat, békeességben élni. Ha sikerül megtennem az általam meglátott jót, akkor mindig úgy érzem, hogy jó döntést hoztam. De hagyom-e, hogy ezért az Isten dicsőítsen, vagy ezt magamtól és az emberektől várom?

A zsidók nem látták, hogy maga az Isten áll előttük. Azt sem értették, amit mond nekik. Sokszor én sem érzem vagy értem az Urat, főleg a nehéz helyzetekben. Vagy az örömteli pillanatokban, amikor eszembe sem jut, hogy neki legyek hálás. Hiszem, hogy az Úr mindig mellettem van, vagy én is kételkedem, mint a zsidók? Elfogadom akkor is a szavait, ha nem értem őket? Próbálok megismerni az Atyát, vagy megelégszem azzal, hogy ő ismer engem?

Pém Tibor és Dalma, Monorierdő